

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo	3
Rozhovor S Gabrielou Doušovou, ředitelkou Schrödingerova institutu Varnsdorf: I z nepatrné pomoci bližnímu může vzejít mnoho dobra	4
Představujeme farnost Schrödingerův institut Varnsdorf - středisko volného času pro Šluknovský výběžek	7
Církevní stavby v diecézi S Radkem Rejškem za varhanami kostelů litoměřické diecéze: kostel sv. Máří Magdalény v Holanech	11
Duchovní slovo P. Patrik Maturkanič CFSsS: Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, na tvůj příchod čekáme, pane Ježíši Kriste	12
Zprávy Jubileum Fatimy Krátké zprávy z diecéze	10 14
Napsali jste Příspěvky čtenářů	17
Charita Komu pomáhá Tříkrálová sbírka Deset let česko-saské spolupráce Pomoc nezaměstnaným ženám	18 19 19
Pozvánky Pozvánky	20
Fotogalerie Ohlédnutí za Velikonocemi	23

Fotografie na titulní straně časopisu:
Socha Panny Marie Fatimské

Foto: Karel Pech

*Fotografie bez uvedení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
22. ročník • 1. číslo • 20 Kč

Vážení čtenáři,

děkujeme vám za přízeň, kterou věnujete diecéznímu časopisu Zdislava. Dostáváte do rukou první z pěti čísel, které plánujeme v letošním roce vydat. Staňte se i vy jeho tvůrci.

Svoje podněty, pozvánky, zprávy nám můžete posílat buď elektronicky na zdislava@dltm.cz, nebo písemně na adresu: **Redakce Zdislava**, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice.

V dalším čísle Zdislavy

- ▶ představíme **Jiřího Chluma**, dlouholetého varhaníka poutní baziliky Panny Marie ve Filipově a zakladatele tamního letního mezinárodního varhanního festivalu,
- ▶ navštívíme kapitulního kanovníka a děkana litoměřické městské farnosti **R.D. Józefa Szeligu** a farnost, kterou spravuje,
- ▶ budeme zjišťovat, co nám nabízí projekt **Církevní turistika**,
- ▶ zavítáme mezi naši **křesťanskou mládež** a budeme se zajímat o to, jaká má přání a co může sama nabídnout,
- ▶ ohlédneme se za **Nocí kostelů**,
- ▶ s diecézním organologem **Radkem Rejškem** budeme putovat za varhanami kostelů naší diecéze, tentokrát se ještě jednou zaměříme na problém pneumatických varhan,
- ▶ nahlédneme do kalendáře hudebního festivalu **Lípa Musica**,
- ▶ vydáme se do terénu se sociálními pracovníci **Oblastní charity Ústí nad Labem**,
- ▶ přineseme **pozvánky, zprávy z diecéze**, a pokud nám napíšete, i příspěvky vás, našich čtenářů.

*Hospodin je světlo mé a má spása,
koho bych se bál?*

*Hospodin je záštita mého života,
z koho bych měl mít strach?*

(Ž 27,1)

I z nepatrné pomoci bližnímu může vzejít mnoho dobra

Paní ředitelko, jak dlouho pracujete ve Schrödingerově institutu?

V institutu působím od roku 2013, předtím jsem dvacet let pracovala jako novinářka a původní profesí jsem zdravotní sestra. Pocházím z Prahy.

Jak se stalo, že jste se dostala z Prahy do Rumburku a k docela jiné práci?

To jsem nikdy neplánovala, naopak, byla jsem se svou prací ve zdravotnictví spokojena, ale zamilovala jsem se do svého manžela. Ten měl tady ve Velkém Šenově maminku, takže jsme sem začali jezdit na víkendy. Já říkám, že Šluknovský výběžek je magický kraj. Kdo zde chvíli pobývá, nedokáže už odejít. My jsme se sem vraceli čím dál častěji a návraty do Prahy pro nás byly stále obtížnější. Když se nám potom narodila dcera, rozhodli jsme se, že tu budeme žít po dobu mé mateřské dovolené, a nakonec jsme zůstali natrvalo.

Pracujete pro druhé, pomáháte lidem. Můžete nám říci, zda vás někdo nebo něco v mládí v tomto směru ovlivnilo?

Pocházím z neuspokojivých rodinných poměrů, z takových, ze kterých pochází většina našich dětí, kde otec nefunguje a matka jen s vypětím všech sil. I moje cesta byla hledáním. V dětství mě ovlivnilo mnoho lidí a já si

Cyklistická akademie

dnes uvědomuji, že každé dítě, které si prochází podobným rodinným trápením, nutně potřebuje pobídku od někoho, kdo mu dá najevo, že i ono je obdivuhodné,

Zdravotní sestra, novinářka, tisková mluvčí, nyní ředitelka Schrödingerova institutu

Bc. Gabriela Doušová o sobě říká, že jejím posláním je služba lidem. Zakotvila ve Šluknovském výběžku, kde se s týmem spolupracovníků snaží měnit svět k lepšímu.

že i jeho má někdo rád, že je přijímáno, protože to je to, co mu doma chybí. Na tom stojí všechna má práce. Víím, že se stačí chovat láskyplně k lidem, s nimiž se setkáváte, a potom, aniž si to uvědomujete, můžete někomu zásadně pomoci a třeba i změnit směr jeho života.

Vzpomenete někoho konkrétního?

Velmi důležitou osobou pro mne byl kněz, jehož jméno už dnes neznám. Byl to farář z Prahy z kostela Panny Marie Sněžné na Jungmannově náměstí, kterého jsem navštívila, když jsem se chtěla nechat pokřtít. On mi tehdy půjčil knihu psanou na psacím stroji, byl to samizdat, ale musela jsem slíbit, že nikomu neřeknu, od koho ji mám, protože to bylo ještě za totality a oba dva jsme z toho mohli mít nepříjemnosti. Byla to kniha Raymonda Moodyho Život po životě a já jsem ji četla v době, kdy jsem začínala svoji profesionální dráhu jako zdravotní sestra. Sloužila jsem tehdy svoji první noční službu a právě tehdy mi zemřela má první pacientka. Pod vlivem té knihy jsem změnila svůj přístup k lidem, k životu, ke smrti, a to je právě to tajuplné působení. S tímto knězem jsem se sešla jednou v životě, on si na mne dozajista nepamatuje a ani já si dnes nepamatuji, jak se jmenoval, a přitom mě ovlivnil na celý život.

Jak dlouho jste pracovala jako zdravotní sestra?

Deset let. Pracovala jsem ve Všeobecné fakultní nemocnici na Karlově náměstí v Praze a tato práce mě naplňovala. Ale po de-

seti letech jsem cítila, že musím udělat zásadní změnu. Poté jsem pracovala jako novinářka, což mi umožnilo vidět svět jinak, více chápat, jak věci, lidi a vztahy mezi sebou fungují. Cítila jsem ale, že mým posláním je služba lidem. A jsem ráda, že teď mohu pracovat pro všechny.

Kdy jste začala pracovat jako novinářka?

Novinařinou jsem se zabývala už v Praze, ale pokračovala jsem i ve Velkém Šenově, kde jsme bydleli. Když šla naše dcera do školy, dostala jsem nabídku pracovat pro Rumburské noviny. A protože jsem byla zvyklá na Prahu a hodně podnětů, začala jsem postupně psát o celém regionu, o celém výběžku. Tato práce mi pomohla poznat všechna specifika této oblasti.

Zažila jste tu nepokoje v roce 2011?

Když zde v roce 2011 vypukly nepokoje, byla jsem radnicí v Rumburku požádána, abych dělala tiskovou mluvčí, takže jsem tu zjitřenou dobu vnímala z mnoha úhlů: jako občan, jako novinář a jako tiskový mluvčí, který má přístup i do zákulisí dění. Tehdy jsem na rozdíl od svých kolegů novinářů vnímala, že se nejedná o nepokoje zapříčiněné rasismem, nebyly to ani sociální nepokoje, boj chudých proti bohatým nebo obráceně. Byla to vzduchová vlna emocí lidí, kteří byli dlouhodobě poškozováni drobnou kriminalitou, a lidí dosud téměř poklidně žijících na okraji společnosti, kteří byli z této kriminality obviňováni. Život všech těchto starousedlí-

ků byl narušen nově příchozími přistěhovalci z různých koutů republiky, nejen Romů, jak se o tom tehdy hovořilo v médiích, ale i Asiatů, kteří zde rozjeli obchod s kradeným zbožím, s drogami, s nelegálními hernami, což vytvořilo podmínky pro zločin, kterému se zde začalo dařit. Romové, kteří se sem přestěhovali, zde neměli vazby, a tudíž ani zodpovědnost za místo, ve kterém žijí. Bylo pro ně snadné okrádat sousedy, ničit zdejší města. Navíc

Běžecský den

zde existuje velká drogová scéna, je tu hodně drogově závislých. V roce 2011, když z tohoto všeho začalo narůstat napětí, hledali lidé viníky zvýšené kriminality tím nejjednodušším způsobem, generalizací. Jednoduše ukázali prstem na Romy, aniž by je napadlo, že oni byli většinou těmi posledními, kdo jim škodil. Své pak učinila média, populističtí politici a pravicoví extremisté.

Jak jste to prožívala?

Byla jsem z toho velmi nešťastná. Můj manžel je také novinář, takže jsme spolu sdíleli všechny události, účastnili se demonstrací, hovořili s lidmi, vysvětlovali. Právě v té době mého manžela kontaktovali naši kamarádi, kteří cestovali po Arménii, děkovali mu za to, že díky zprávám na jeho webovém zpravodajském portálu dostávají pravdivé informace o dění ve výběžku. A napadlo je, že by jeho práci, kterou dělá zadarmo, měli nějak podpořit, pomoci mu. A z toho později vznikl nápad podpořit a propojit všechny lidi dobré vůle ve Šluknovském výběžku, aby mohli společně pracovat pro druhé nejen z entuziasmu, ale že by měla vzniknout organizace, která by takové lidi a jejich pomoc i finančně podporovala.

Takže to byl počátek Schrödingerova institutu?

Ano. Jiří Čunát, tehdejší ředitel gymnázia ve Varnsdorfu, vytvořil model Schrödingerova institutu podle Akademie příslibu, která u nich na škole fungovala. Ze začátku to byl velký boom. Všichni byli nadšení, všichni chtěli pomáhat, dělat něco pro druhé, zlepšovat svět. Lidé měli najednou možnost dostat i nějaké peníze za svoji činnost, na pastelky, na lepidlo na letadýlka a podobně. Počáteční euforie byla velká. Ovšem v tak velkém chaosu mohou vzniknout chyby a bylo zapotřebí vytvořit řád. Proto jsme se již na konci roku 2013 začali soustředit na to, abychom dali našemu konání jasná pravidla a řád. Roztřídili jsme naše aktivity na akademie, a to na volejbalovou, fotbalovou, hudební, cyklistickou, basketbalovou a nezávislou, ve které se sdružují činnosti výtvarné, výuka náboženství a podobně. Začínali jsme v Jiříkově, kde bylo původně ředitelství, ale pak jsme expandovali do Mikulášovic, Velkého Šenova, Rumburku a Dolní Poustevny. Zároveň jsme rozjeli projekty, které vnímáme jako důležitý aspekt pro změnu v tomto regionu. Současné školství, tak jak je nastaveno, se nám zdá nedostatečné. Jako by se nedokázalo přizpůsobit těm, kdo jsou na začátku a na konci Gaussovy křivky, to znamená dětem podprůměrným a dětem nadaným.

Dnes snad již nikdo nepochybuje o tom, že i romské děti jsou chytré a nadané, přesto ve škole nestačí tempu. My jsme při nepokojích měli možnost vidět život jejich komunity zevnitř. Problém není v tom, že by romští rodiče neměli o svoje děti zájem. Problém je v tom, že pro mnohé z nich není vzdělání jejich dětí prioritou, nechápou jeho význam. Žijí přítomností, radují se, že dnes mají co jíst, nedokáží žít tím, co bylo, ani tím, co bude. K tomu vychovávají i své děti, posílají je do školy jen proto, že se

to musí, aby neměli problém se zákonem. Mnohé romské děti nemají pro vzdělávání motivaci ani podporu. Celá jejich rodinná výchova je nemotivační. Narážíme na to, že ani šestileté děti neumí barvy, neznají levou a pravou stranu a neví, jak dělají zvířátka. Proto jsme rozjeli výchovný a vzdělávací projekt, kterému říkáme Koťátko, a zařadili do něj první čtyři romské děti.

Byli rodiče ochotni vám své malé děti svěřit?

Naše terénní pracovnice je Romka a nejhudší rodiny znala, takže jí tito rodiče důvěřovali. Romská komunita má k nám bílým nedůvěru, my jim nemůžeme nic dávat příkazem. Začínali jsme s těmito dětmi formou ne výuky, ale rodičovské výchovy, her tři hodiny denně. Brzy jsme viděli pokroky, děti po roce práce dohonily své vrstevníky z podnětných rodin. Dnes máme přes čtyřicet dětí v několika střediscích. Samozřejmě jsme do projektu Koťátko zapojili i děti z majority, ale i děti Asiatů, které by se ve svých rodinách jen těžko učily česky.

Jak si vedou dál, sledujete je?

Zatím nám do školy nechodí, ale přemýšlíme, jak v nich nezníčit chuť k poznávání. Stále narážíme u majoritní společnosti na odpor k romským dětem, a to bohužel i ze strany učitelů. Chápu,

Projekt Koťátko

že učitelé pracují pod tlakem, že mají špatné zkušenosti, proto jsme navázali projektem Kočičí akademie, která dnes funguje na jedenácti místech Šluknovského výběžku. Děti mohou hned po vyučování přijít k nám a udělat si tu úkoly. Není to doučování, děti zde mají prostor a podporu pro domácí přípravu. Je to dohled nad tím, aby dítě úkol udělalo, aby mělo připravené učebnice a penál do školy, zkoušíme děti ze slovíček, ze čtení, motivujeme je. Vytváříme pro ně prostředí, ve kterém se věnují domácí přípravě, a zajímáme se i o jejich školní výsledky.

Chodí hodně dětí rovnou ze školy do akademie, kde se věnují domácím úkolům?

Pořád se mluví o tom, že za výchovu dětí jsou zodpovědní rodiče, my ale nemůžeme čekat, že rodiče alkoholici, drogově závislí nebo starostmi zničená máma či táta budu stoprocentně tuto povinnost plnit. Pokud chceme zlepšit společnost, musíme začít od dětí. V tom je smysl našeho institutu. Snáze se zlepšuje pětiletý člověk než ten padesátiletý.

nepotřebují, protože jim stačí, že my máme radost z toho, jak se učí a jaké mají známky. Byli jsme úplně dojatí tím, že samy pochopily, že mohou být šťastné, když dokáží učinit šťastnými druhé. Takže teď máme kočičáky jen pro nově příchozí, a ty děti, které jsou u nás déle, dostávají za odměnu části puzzle, ze kterých si postupně skládají mapu, kde je na určitých úsecích čeká něco příjemného, nějaká odměna, třeba zmrzlina, nový penál nebo psací pero a podobně. Důležité je ale zdůraznit, že nepodnětné rodiny nemusí být jen ty nejchudší. Chodí k nám i děti podnikatelů a velmi zaměstnaných rodičů, kteří nemají na své děti čas a podporu svých dětí odsouvají stranou.

Snažíme se rozvíjet i děti talentované, spolupracujeme s mnoha umělci, tanečníky a podobně. Máme okolo sto sedmdesáti různých kroužků po celém výběžku. Uvědomujeme si, že ne všude si mohou děti dojet, proto máme aktivity už více než ve čtyřiceti místech, ať již jsou to naše stálá střediska, pronajaté klubovny, třídy, tělocvičny, dílny. Snažíme se přinést aktivity za dětmi, ne

aby děti dojížděly za nimi. Například vedoucí cyklistické akademie naloží naše kola, překážky, cyklistické helmy pro děti a vše potřebné do služebního auta a vyjede do jiného města na sraz s dětmi. Některé mají svá kola, ale jsou zde i děti, které buď kola nemají nebo je mají v nepojízdném stavu. Proto jim půjčíme svoje, aby s námi mohly jet na vyjížďky a poznávat tak širší okolí svého bydliště. Mnoho nejen romských dětí se totiž z místa, kde bydlí, téměř nikam jinam nedostane.

Jak funguje komunikace mezi vámi a vašim zřizovatelem, litoměřickým biskupstvím?

Výborně. Jsem vděčná, že když něco potřebuji, vím, kde najdu podporu. V začátcích mi hodně pomohl Mgr. Jiří Jakoubek, ředitel varnsdorfského gymnázia. Vždy se také mohu obrátit i na otce biskupa a na generálního vikáře. Snažím se neobtěžovat, ale vznikne-li potřeba, mám kam jít.

Od našeho zřizovatele nemáme pocit dozoru, tlaku a omezování, což nás žene kupředu. Naše komunikace je neformální, ale funguje výborně. Náš zřizovatel je tolerantní i v otázce výuky náboženství, ve smyslu „dělejte to, jak nejlépe dokážete“. My se snažíme chovat se jako křesťané, ale nikoho nenutíme, aby se křesťanem stal, protože to je volba každého jedince. My ho k tomu můžeme přivést, ukázat, dávat příklad. Ale na tu cestu pak stejně musí nastoupit sám.

Můžete dnes říct, že jste ve své práci spokojená?

Ano, vždy jsem chtěla pomáhat lidem, takže jsem ve svém životě. Jsem velmi ráda mezi lidmi a těší mě, že mohu dělat něco, co jim prospívá. Vnímám to tak, že nezáleží na tom, zda člověka vzděláváte nebo ho doprovázíte na zahrádku nebo po něm v nemocnici vynášíte toaletní mísu. Všechno, co člověk dělá pro člověka, je důležité. Neznám nic lepšího.

Jak odpočíváte?

Velmi dlouho jsem neuměla odpočívat, protože ráda pracuji. Ale učím se to a vracím se ke knihám, také ráda maluji, zahradničím, mám ráda turistiku. Potřebuji neustálý pohyb a u těchto činností se dokážu oprostít od přemýšlení o řešení problémů ve své práci.

Co vám dělá radost?

O prázdninách k nám přijela Česká školní inspekce a její hodnocení mi udělalo obrovskou radost. My jako institut fungujeme krátce a po prvních, řekněme, batolecích krůčcích, kdy se padá a rozbíjí se kolena, byla tato pochvala pro celý náš kolektiv velkým impulsem a radostí. Už proto, že každý z nás dělá svou práci srdcem a naplno. Potvrzení toho, že to děláme dobře, nás opravdu nadchlo.

Připravila Gabriela Doušová a redakce Zdislavy

Foto: archiv, Schrödingerův institut

Šance pro všechny, bez rozdílu

Schrödingerův institut ve Šluknovském výběžku je největší středisko volného času v republice. Vznikl před šesti lety při Biskupském gymnáziu Varnsdorf. Dnes má na pět tisíc členů ze všech vrstev obyvatelstva v regionu, které vzdělává, motivuje, kultivuje. Je tu pro všechny, bez rozdílu.

Kdy institut vznikl a jak přišel ke svému jménu
Schrödingerův institut vznikl jako reakce na rozsáhlé nepokoje, které postihly Šluknovsko v roce 2011. Z iniciativy tří přátel, podnikatelů Pavla Brabce a Mariána Matyse,

věmu nedošlo, kočka se neotrávila a stále žije. Otázka tedy zní: Je kočka ještě živá nebo už mrtvá? To se nedozvíme, dokud krabici neotevřeme a nepřesvědčíme se sami.

A stejně je to i se Schrödingerovým institutem. Při výběru názvu chtěli zakladatelé zdůraznit, jakou výzvou tato organizace je.

Bc. Gabriela Doušová, ředitelka Schrödingerova institutu

Položme si otázku: Můžeme sami změnit svět k lepšímu? Můžeme vytvořit vlastním příkladem fungující harmonickou, lidskou, slušnou a morální spo-

a tehdejšího zástupce Biskupského gymnázia ve Varnsdorfu Jiřího Čuňáta, bylo na konci roku 2012 založeno středisko volného času pro Šluknovský výběžek.

Nezisková organizace dostala zvláštní název, který je potřeba vysvětlit. Souvisí totiž se jménem rakouského nositele Nobelovy ceny, fyzika Erwina Josefa Alexandra Schrödingera, autora myšlenkového experimentu nazvaného Schrödingerova kočka, kterým poukázal na nesrovnalost výkladu kvantové mechaniky při přechodu částic mezi subatomickým a makroskopickým světem.

Vysvětloval to takto: Představme si kočku neprodyšně uzavřenou v neprůhledné krabici. V krabici je také umístěn přístroj obsahující radioaktivní nuklid a nádoba s jedovatým plynem. Pokus je navržen tak, že po jedné hodině je padesáti procentní pravděpodobnost, že se nuklid rozložil, aktivoval rozbušku u kapsle s jedem, ta praskla a jed otrávil kočku. Kočka je mrtvá.

Existuje ale také padesátiprocentní pravděpodobnost, že k ničemu tako-

lečnost? To se nikdy nedozvíme, dokud to nezkusíme.

Schrödingerův institut je tedy výzva – pojďme do toho a zkusme to, ať víme, jestli to jde: jestli se může kamarádit Romka s bílou slečnou z gymnázia, jestli se můžeme naučit hrát na housle, jezdit na kole nebo mluvit německy, jestli může senior vyhrát v taneční soutěži, jestli se z propadlíka může stát premiant třídy a jestli kluk z vyloučené lokality může být přeborníkem v boxu nebo skvělým hráčem basketbalu.

A protože byl Schrödinger Žid a zažil na vlastní kůži, jaké to je být obětí rasové nenávisti a xenofobie, je institut připomínkou toho, že není možné hodnotit člověka jen podle rasy, barvy jeho kůže, náboženského či politického vyznání, ale že se jeho hodnocení musí opírat jen o jeho morální vlastnosti a schopnosti.

Kde nabízí své aktivity

Schrödingerův institut vznikl při Biskupském gymnáziu ve Varnsdorfu, ale jak se organizace rozrůstala a přibývalo nových členů, institut se oddělil a přestěhoval se. Obě školská

zařízení ale mají mnoho společného a udržují přátelské vztahy. Dnes sídlí vedení institutu v Rumburku a tvoří je Bc. Gabriela Doušová jako ředitelka a Mgr. Jan Šišulák ve funkci zástupce ředitele.

Schrödingerův institut

Protože ne všechny děti mohou za volnočasovými aktivitami dojíždět, pracuje Schrödingerův institut na mnoha místech Šluknovského výběžku: ve Varnsdorfu, Krásné Lípě, Rumburku, Mikulášovicích, Vilémově, Velkém Šenově, Šluknově, Jiřetíně pod Jedlovou, Dolním Podluží, Starých Křečanech a Jiříkově.

Ke svým aktivitám si pronajímá tělocvičny, kluby, sportovní haly, hřiště, klubovny, fary a školní třídy od různých vlastníků. Do jeho aktivit je zapojeno na pět a půl tisíce dětí, které navštěvují 180 zájmových kroužků probíhajících v celkem čtyřiceti různých střediscích Šluknovského výběžku. Školní inspekce, která kontrolovala činnost institutu, zdůraznila, že ačkoli se jedná o mladou organizaci, je v rámci volnočasových aktivit jednoznačně největší a nejlepší organizací v České republice.

■ Aktivit institutu se za rok 2016 zúčastnilo 4451 osob, z toho 437 dětí, 3 268 žáků, 6 studentů a 740 ostatních osob.

■ Ke konci roku 2016 bylo evidováno 155 pravidelných zájmových útvarů, zorganizováno 35 táborových činností, kterých se zúčastnilo celkem 862 účastníků.

■ Osvětových aktivit SI se zúčastnilo 115 osob, individuálních aktivit 480 osob a spontánních aktivit 1520 osob.

■ Příležitostných aktivit v rámci zájmového vzdělávání, jako jsou výlety, exkurze, návštěvy divadel a koncertů a jejich pořádání bylo celkem 89 (z toho 53 o sobotách a nedělích) a zúčastnilo se jich celkem 4458 účastníků.

Sportovní oddíl juda

Máte nápady, jak tyto děti motivovat?

Nejdříve jsme pro ně připravili systém malých odměn. Dáváme jim za dobré známky takové umělohmotné penízky, kočičáky, ale stalo se nám, že jsme na to celý týden zapomněli, a když jsme to chtěli napravit a omlouvali se jim, tak nás děti začaly uklidňovat, že jim to nevadí, že odměny

Jak je organizován

Dvouleté vedení má pod sebou dvacetičlenný tým, skládající se z terénní pracovníce, technických, organizačních a propagačních pracovníků, vedoucích středisek a gestorů. Ti všichni zajišťují podmínky pro práci osmdesáti tutorů, což jsou pedagogičtí pracovníci, kteří se přímo věnují dětem. Jejich pracovní týden je pestrý, každý den totiž působí jinde. Institut totiž zprostředkovává možnost volnočasových aktivit opravdu všem, a proto pedagogové dojíždějí za dětmi a ne naopak.

Aktivita jsou rozděleny do pěti akademií, z nichž čtyři jsou sportovní: fotbalová, basketbalová, cyklistická a volejbalová, a jedna hudební. Šestá v sobě sdružuje ostatní důležité aktivity, jako jsou umělecké směry, výuka náboženství nebo třeba rybaření či geocaching.

Kdo je zřizovatelem

Schrödingerův institut je organizace zřizovaná Biskupstvím litoměřickým, která v rámci školského systému spadá do oblasti církevního školství. Má statut školské právnické osoby, a je proto financována z dotace Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR. Finanční prostředky získává i z jiných dotačních zdrojů a má také řadu příznivců a sponzorů, kteří ji materiálně podporují.

Děti, které si vyberou aktivitu, o níž se zajímají, se mohou stát členy Schrödingerova institutu tím, že vyplní přihlášku a zaplatí na celý rok poplatek 200 Kč. I to je však pro mnoho rodičů neúnosné, a proto se členem stává každý, kdo vyplní pří-

hlášku a pravidelně na zvolený kurs dochází. Platí jen ti, kteří si to mohou dovolit. I vyplňování přihlášky je pro mnohé rodiče obtížné. Gabriela Doušová má v kanceláři zarámovanou přihlášku romských rodičů, kterou dítě doneslo na ruličce od toaletního papíru. Pokud jsou rodiče opravdu chudí, což potvrdí sociální odbor, mohou se tedy přesto jejich děti účastnit nejen kroužků, ale i příměstských táborů a ostatních aktivit.

Hudební akademie

Všichni zaměstnanci jsou vázáni tzv. Etickým kodexem, který je založen na křesťanských principech. Všichni se zde snaží žít svou vírou tak, aby dávali dětem a mládeži správný příklad.

Náboženství se vyučuje v rámci Nezávislé akademie a například ve Velkém Šenově má katechetka Iveta Borovková šedesát žáků. Akademie navštěvují děti z křesťanských i jiných rodin, ke všem se zde chovají jejich tutoři stejně. Snaží se jim ukazovat

dobré mezilidské vztahy i radost, která může plynout jen z osobního prožívání víry. Spolupráci s biskupstvím si vedení institutu pochvaluje jako motivující a otevřenou.

Jaké jsou jeho aktivity

Volnočasové aktivity, to jsou pravidelné akce, jako jsou kroužky, sportovní oddíly atd., ale i ty nepravidelné – výlety, exkurze, přednášky, výstavy, koncerty, tábory, příměstské tábory, soustředění, workshopy atd.

Zájemci se mohou věnovat cyklistice, volejbalu, basketbalu, fotbalu, florbalu, rybaření, plavání, judu, nebo sportovním hrám. V nabídce jsou hudební kurzy, výtvarné dílny, tanec a cvičení. Dále pak kurzy zaměřené na vzdělávání, tj. výuku cizích jazyků, používání výpočetní techniky apod., a patří sem i výuka náboženství. Z široké nabídky si tu vyberou i ti, kteří chtějí něco tvořit, vyrábět, učit se vařit, setkávat se, povídat si. Mladší i starší děti se tu setkávají také třeba v kroužku, kde se učí, jak poskytovat první pomoc.

V Rumburku například děle než rok funguje tančírna Balahala, kde se ve zrekonstruovaném prostředí tanečního a baletního sálu konají nejrozličnější taneční aktivity. K dispozici je zde také kavárna.

Schrödingerův institut má také dlouhodobé projekty – Rok s kočkou, Kočičí akademii a Kofátko.

Rok s kočkou, to jsou příměstské a pobytové tábory, které probíhají během všech prázdnin a volných dní, kdy děti nechodí do školy, ale jejich rodiče chodí do práce. Jsou to výlety do přírody pěšky, na kole, na

lyžích, výlety, exkurze nebo sportovní soutěže a klání. Děti jsou tak stále v pohybu a získávají kladný vztah ke sportu, k turistice, k přírodě, navíc poznávají svět kolem sebe.

Kočičí akademie umožňují dětem připravit se na vyučování: napsat si úkoly, nechat se vyzkoušet ze slovíček či básničky, připravit si tašku do školy.

Kofátko je klub pro děti od dvou do pěti let, které jsou z velmi chudých poměrů anebo z nepodnětných či nefunkčních rodin. Děti, které zaostávají za svými vrstevnicí v sociálních návycích, ale i v běžných znalostech, jako je rozpoznávání barev, levé či pravé strany, v rozsahu slovní zásoby, v chápání abstraktních pojmů, významu slov a bohužel i vulgarismů. Děti, které nevědí, co je to koláč, postel, splachovací toaleta nebo teplá voda ve vodovodním kohoutku. Formou hry objevují svět, kde je čisto a pořádek, kde se lidé slušně zdraví, kde si podávají ruce, kde jedí u stolu, kde se jídlo vaří na vařiči, a ne na ohni v sudu uprostřed dvora. Hrají si na domácnost, na rodinu, na kamarády. Dostávají tak šanci stát při nástupu do školy na stejné startovní čáře jako jejich šťastnější vrstevníci.

Nově se připravuje projekt **Hravé rodičovství**, který je určen pro náctileté maminky, kterých v tomto regionu není málo. Chce je učit, jak si se svým dítětem hrát a jak je přirozeně rozvíjet, aby prospívalo.

Jak můžeme pomoci

Schrödingerův institut se zapojil do originálního projektu Dobromat. Ten umožňuje lidem vedle nakupování na internetu finančně podporovat neziskové organizace, aniž by je to stálo jediný haléř navíc. Jako zprostředkovatel takových nákupů totiž získá provizi, kterou vybraným organizacím věnuje. Bližší informace najdete na <http://dobromat.cz>

Na sekretariátu Schrödingerova institutu (Palackého 205, Rumburk) si zase můžete koupit vaky, batoh na výlet, kšiltovku proti sluníčku, tašku k vodě nebo lahev a box na svačinu s označením Schrödingerova institutu (většinou ceny při turnajích a různých soutěžích).

Závěrem

Schrödingerův institut je organizací, která šest let výrazně ovlivňuje život ve Šluknovském výběžku. Mezi zaměstnanci je mnoho Romů, ať mezi

technickými pracovníky či pracovníky v terénu nebo na postu učitelky. Ředitelka Gabriela Doušová zdůrazňuje, že s nimi nejsou žádné komplikace. Smysl institutu, v jehož čele stojí, vidí ve vzdělávání pomocí volnočasových aktivit, které mohou otvírat nové obzory i těm dětem, které by ve svých rodinách takového inspirující a k všeobecnému dobru směřující prostředí nenašly.

Muzikál, kde zpívají jen děti

V rámci loňských Loretánských slavností v Rumburku jsme navštívili premiéru muzikálu, který děti z hudební akademie Schrödingerova institutu připravovaly déle než půl roku. Autor díla René Habich děti při vystoupení doprovázel na kytaru. Na bicí i na klávesy hráli žáci hudební akademie. Pohádkový příběh o pyšné princezně, špatných rádcích a zamilovaném šaškovi byl v podání dětí opravdovým zážitkem. Jednotlivé písně byly propojeny mluveným slovem. Děti zpívaly výborně a s chu-

tí. Představení se konalo v zaplněném kostele sv. Vavřince v Rumburku a mělo u posluchačů velký úspěch.

Projekt podpořil částkou 35 000 Kč Ústecký kraj v dotačním titulu Volný čas 2016.

Cvičení maminek s dětmi

Pro letošní rok bylo naplánováno jak natočení demo verze se skladbami muzikálu, tak další vystoupení: ve Velkém Šenově, Novém Boru, Chřibské, Krásné Lípě...

Připravila Gabriela Doušová a redakce Zdislavy

www.sinstitut.cz

Foto: archiv, Schrödingerův institut

Dětský muzikál

Tančírna Balahala

Jubileum Fatimy

Poselství fatimského zjevení Panny Marie, které vyzývá k modlitbě, pokání a obrácení srdce, je stále aktuální.

V roce 1917, od 13. května do 13. října, se na venkově blízko portugalské vesnice Fatima šestkrát zjevila Panna Maria třem dětem, Lucii, Franciscovi a Jacintě. Ukázala se s růžencem v ruce a sama sebe označila za Královnu růžence. Panna Maria sestoupila z nebe, aby mluvila s třemi dětmi, a předala tak na počátku tragického století naléhavé poselství celému lidstvu.

Fatimská zjevení patří mezi ta nejvíce prorocká, neboť předpověděla pohromy, jež hrozily lidstvu. Mariánská zjevení jsou vždy projevem mateřské péče Panny Marie vůči nám; jsou znamením její blízkosti našim problémům, našim starostem a našim těžkostem; jsou voláním, abychom se vydali na cestu dobra; a jsou výrazem touhy Matky Boží pomáhat nám, ženám a mužům, kteří zde dole bojujeme proti silám zla, v překonávání nebezpečí, jež ohrožují víru a křesťanský život.

Církev pokládá zjevení a vidění za soukromou záležitost, protože nepřidávají nic k tomu podstatnému a tomu, co již známe díky veřejnému zjevení obsaženému v Písmu svatém a Tradici. Z tohoto důvodu církev nikdy nespojovala nerozlučně víru s těmito úkazy, avšak jen oficiálně povolovala úctu a v některých případech – jako je tento fatimský – k úctě povzbuzovala a podporovala ji významnými gesty, mezi něž patří i pouhé čtyři papeže na portugalské místo.

Mariánská zjevení jsou důležitá, neboť pomáhají lépe objevit Boží vůli s námi a pomáhají v lásce k Bohu a k důslednému křesťanskému životu a zachování Desatera i přes různé nesnáze života. Poselství, které přichází z Fatimy, má tedy velký duchovní význam. Souvisí s historickým kontextem naší doby a lze je shrnout do tří slov: modlitba, pokání a obrácení srdce. Jedná se totiž o výzvu k modlitbě, jež je cestou k záchraně duší; volání ke změně životního stylu; povolání napravit hříchy pokáním; pozvání k vlastnímu posvěcování a k modlitbě za obrácení těch, kdo jdou po cestě hříchu a zla.

Panna Maria také označila úctu k svému Neposkvrněnému srdci za cestu, která vede ke Kristu, a za útočiště v nesnázích.

Obsah těchto výzev Panny Marie má hluboké kořeny v evangeliu. Proto je možné říci, že Fatima je školou víry a vědomosti evangeliu, v níž je Maria učitel-

kou. Její poselství je charakteristické tím, že je zasazeno do obav a tragických událostí minulého století postiženého dvěma světovými válkami, jež si vyžádaly nesčetné oběti a ničení, a dvěma diktaturami: nacismem, k němuž se připojil fašismus, a sovětským komunismem, který trval dobrých sedmdesát let. Ideologické systémy byly příčinou nesmírného utrpení pro miliony a miliony lidí, protože pošlapávaly lidská práva, pronásledovaly křesťany a chtěly vymýtit Boha z lidských srdcí. Boj proti Bohu byl skutečně velký.

Panna Maria též ve Fatimě poukázala na dvě světové války; přizpůsobila se při tom rozumovým schopnostem tří pasáček a používala obrazy, jimž rozuměli. Poukázala na jednu válku, jež končila, a druhou, ještě strašlivější, která měla vypuknout o něco později. Kromě toho v jednom působivém vidění, jehož obsah byl zveřejněn až v roce 2000, dala pasáčkům nahlédnout do nezměrných škod, které napáchal na lidstvu sovětský režim skrze propagaci ateismu a pronásledování křesťanské víry a který šířil své omyly ve světě. Kvůli němu muselo mnoho křesťanů za svou věrnost víře zaplatit obětí života.

Nyní, poté co byla na přání Jana Pavla II. zveřejněna i třetí část takzvaného fatimského tajemství, víme, že ve výše uvedeném vidění byl předpovězen také boj proti Bohu a proti církvi, který dospěl až k pokusu zabít papeže. Dne 13. května 1981 – 13. května! – se odehrál atentát na papeže. Jak však prohlásil sám Jan Pavel II., ruka Panny Marie vedla kulku tak, aby papež přežil. Tato kulka je nyní zasazena do korunky umístěné na hlavě Panny Marie ve Fatimě. Papež následně věrně vyplnil výzvu Panny Marie a ve spojení s biskupy celého světa zasvětil 25. března 1984 svět – a zvláště Rusko – Neposkvrněnému srdci Panny Marie. A co se týká takzvaného tajemství, je snad již zbytečné zdůrazňovat, že bylo zveřejněno všechno.

Skutečnosti, o nichž hovoří fatimské tajemství, se týkají již uplynulých událostí. Jeho poselství je však plně platné i pro ženy a muže naší doby. Je velmi aktuální a důležité v době, kterou prožíváme. Jeho výzvy se obracejí i k nám, neboť znovu předkládají církvi a celému světu věčné hodnoty evangelia. Poselství Fatimy směřuje do srdce evangelia, ukazuje nám cestu, která vede k nebi, a chce ve světě umožnit růst úcty k Panně Marii, jež nás vede ke Kristu, našemu božskému Spasiteli, a podírat nás a povzbuzovat v konání Boží vůle.

Velké je světlo, jež pochází z Fatimy. Připomínat si ona zjevení pomáhá k lepšímu pochopení prozřetelnosti Boží přítomnosti v lidských osudech. Vyzývá nás také, abychom se dívali do budoucnosti s nadějí, navzdory zkouškám a tragédiím naší doby, v důvěře, že zlo nebude mít poslední slovo. Panna Maria totiž ujistila pasáčky: „Na konci mé Neposkvrněného srdce zvitězí.“ Z Fatimy k nám tedy přichází poselství naděje, spásy a míru, s výzvou postavit Boha do středu našeho života.

Kardinál Giovanni Battista Re
L'Osservatore Romano
květen 2017

www.cirkev.cz

S Radkem Rejškem

Za památnými varhanami kostelů litoměřické diecéze

Uprostřed obce Holany na Českolipsku, na svérázně vyvýšenině, byl v 2. polovině 18. století postaven nádherný barokní kostel sv. Máří Magdalény, jehož návštěva je potěšením pro všechny obdivovatele vrcholně barokního sakrálního umění. Už

sídlila StB) a v současné době je tento vzácný nástroj velmi sešlý a jeho stav nelze označit jinak než jako „při spodní hranici použitelnosti“. I na tyto varhany pomýšlíme v rámci diecézního projektu záchrany památných varhan, protože jsou s velikou pravděpodobností jedním z mála dosud existujících nástrojů pražského varhanáře německého původu Johanna Ferdinanda Schwabela.

Dovolil jsem si tímto poněkud zneužít možnost, kterou nabízí současná technika při tvorbě textů a přiznám se k využití funkce „ctrl+x“ textového editoru. Těžko totiž můj dnešní příspěvek o varhanách holanského kostela začít jinak než citací začátku článku o zvonech téhož kostela, který před časem ve Zdislavě vyšel (proto ta kurzíva). Pohlédneme-li na kůr, tak skutečně musíme mít pocit, že tyto varhany jsou s přesností centimetrů koncipovány do oblouku vzniklého sklenutím prostoru pod věží mezi masivními nosnými pilíři stavby. Těžko chápat, jak tehdy mohli při zamýšleném přesunu těchto varhan s takovou

presností vystihnout vhodnost nového umístění v prostoru, který má ve srovnání s pražským kostelem sv. Bartoloměje na Novém Městě velmi odlišné parametry. Přesun těchto vzácných varhan provedl ve 2. polovině 19. století významný severočeský varhanář Josef Prediger z Albrechtic, který vycházející z požadavků na tehdejší liturgickou hudbu

jen samotná koncepce stavby svědčí o tom, že architekt se nechal inspirovat odkazem stavitelů Luragových, od nichž některé charakteristické architektonické a výtvarné prvky převzal bez větších změn. Vstoupíme – li dovnitř, musíme chvíli spočinout v obdivu nad překrásnou výmalbou, jejímž autorem není nikdo menší než Josef Kramolín. Další překvapení pak čeká všechny obdivovatele památných varhan. Hudební kruchtě vévodí rozložitá barokní varhanní skříň, která vypadá, jako by byla právě sem od samého počátku určena. Ale není tomu tak. Jde o druhotný transfer z pražského kostela sv. Bartoloměje na Novém Městě (ano, jde o tu neblaze proslulou Bartolomějskou ulici, kde za starých časů

Církevní stavby v diecézi

pochopitelně pozměnil dispozici nástroje. Učinil tak ale dosti ohleduplně a tak, že návrat do původního stavu by dnes nemusel být větším problémem. Mnohem větším problémem je v současnosti perspektiva kostela v Holanech jako takového, a tím samozřejmě i varhan. Nástroj je velmi citelně napaden červotočem a patří mezi aktuálně nejvíce ohrožené. Naději na jeho záchranu snižuje mimo jiné právě reálná současná i budoucí perspektiva využitelnosti kostela. Snad by se dalo uvažovat o dalším přemístění, ale otázkou je, kam vlastně. Navíc je třeba zdůraznit, že nápad umístit varhany z pražského kostela sv. Bartoloměje právě sem, do Holan, je svým způsobem geniální a ve srovnání s nepřehledným množstvím ostatních transferů jiných varhan nemá obdoby, co se týče výtvarného, ale i akustického vkusu. Josef Prediger se právě zde projevil jako geniální varhanář nejen, co se týče stavby nových vlastních nástrojů, ale i co se týče přesunu a úprav nástrojů starších. Otázkou je, zda a jak dlouho je možno čekat na „zázrak“ v podobě nečekaného masivního přísunu potřebných financí – ovšem nikoliv pouze na varhany, ale celý kostel (!), protože nemá smysl investovat pouze do varhan, když akutní napadení červotočem je nutno řešit celkově v rámci celého mobiliáře. Další „zázrak“ by se musel uskutečnit v podobě masivního oživení hudebního života farnosti s výrazným podílem využití varhan tak, aby investice byla smysluplná. Je to velmi smutné konstatování, ale takto zatím „méně nadějných“ případů máme v diecézi příliš mnoho na to, abychom situaci mohli prohlásit za zvládnutelnou. Ale – jak se říká – naděje umírá poslední...

Radek Rejšek,
diecézní organolog a kampanolog

Národní pouť na Velehradě

Cyrlometodějské oslavy Dny lidí dobré vůle vyvrcholí na Velehradě ve středu 5. 7. 2017. Hlavní poutní mše svatá začne v 10.30 hodin na nádvoří před velehradskou bazilikou. V prostorách baziliky budou probíhat bohoslužby od 6.30 hodin. Připraven bude doprovodný program. Hlavním celebrantem a kazatelem při slavnostní mši svaté bude Marc kardinál Ouellet, prefekt Kongregace pro biskupy a kanadský římskokatolický kněz. Koncelebrovat budou čeští i zahraniční biskupové.

Během dne budou otevřeny výstavy ve Stojanově gymnáziu. Poutníci dostanou příležitost rozšířit Velehradský rukopis, až do 15. hodiny se bude ručně přepisovat Bible. Charita ČR zase nabídne program pro malé i velké v areálu základní školy. V 15 hodin začne v bazilice mše svatá byzantsko-slovanského ritu, hlavním celebrantem bude Mons. Ladislav Hučko, titulární biskup orejský a apoštolský exarcha. Více informací na www.velehrad.eu

Antiochia ve Stráži pod Ralskem

Mladí misionáři z Antiochie se o letních prázdninách chystají do Stráže pod Ralskem. Chcete se k nim připojit? Je ti 16-35 let a jsi břimovaný? Antiochia je společenství mladých katolických křesťanů uskutečňujících novou evangelizaci. Koná se v málo religiozních krajích, aby zde během léta věnovala svůj čas převážně dětem a mladým. Zároveň s cílem ukázat svou žijící víru i pohled na církev. Farnost povzbudí modlitbou i návštěvou nemocných. Antiochia vede vždy bohoslovec nebo cizí kněz. Letos se Antiochia uskuteční ve farnosti Stráž pod Ralskem v termínech 7. - 17. 7., 16. - 26. 7. a 25. 7. - 4. 8. 2017. Více informací a přihlášky na www.antiochia.cz.

Pěší pouť k Božimu milosrdenství do Slavkovic

IX. ročník pěší pouti k Božimu milosrdenství do Slavkovic se koná ve dnech 22. - 29. 7. 2017. Akce je určena všem, kdo hledají Boží milosrdenství ve svém životě. Putovat se bude z Fulneku, Hodonína, Českých Budějovic, Prahy a letos nově také z Mladé Boleslavi. Podrobnější informace a přihlášky na www.pout.cz

Olomouc: V oplatce jsi všecek tajně

Arcidiecézní muzeum Olomouc zve na výstavu V oplatce jsi všecek tajně – Podoby eucharistického Krista ve vizuální kultuře (23. 3. - 10. 9. 2017), která sleduje téma úcty k svátosti oltářní, jak se projevovává v křesťanském umění a v reflexi této tematiky v umění 20. století. Je rozdělena do šesti tematických oddílů, které reprezentují vybraná umělecká díla a artefakty od 14. do 20. století: I. Mše svatá, II. Vizuální představa o užívání eucharistie, III. „Svátostné“ tělo Krista ve výtvarném umění, IV. Pašije, V. Procesí a náboženská bratrstva a VI. Eucharistické hymny. Na výstavu byly z litoměřické diecéze zapůjčeny sochy Odpočívajícího Krista z Bohosudova a Panny Marie Bolestné z Krupky a monstrance s Pannou Marií Bolestnou z Bíliny. Navštívit ji můžete od úterý do pátku od 10.00 do 18.00 hodin. Více informací na www.mu.o

Düsseldorf: Cranach. Meister – Marke – Moderne

Jedno z nejvýznamnějších děl Lucase Cranacha staršího – Svatý Antonín poustevník bylo zapůjčeno z Litoměřic do Düsseldorfu. Obraz z inventáře katedrály sv. Štěpána, který je součástí expozice Galerie a muzea litoměřické diecéze, zamířil na výstavu Cranach. Meister – Marke – Moderne. Ta se zaměřuje na Cranachovo působení v rozbořenou dobu počátku reformace a na možnosti výtvarné reprezentace nové podoby víry v rámci evropského kontextu.

Cranachův obraz Sv. Antonín poustevník (1520–1525): oboustranně malovanou desku získal Zbyněk Berka z Dubé (proboštem u sv. Štěpána v Litoměřicích v letech 1587–1592) a nechal na ni dodatečně namalovat svůj znak. Na přední straně desky se ve volné horské krajině modlí světec, který je současně pokoušen demony. V jednom výjevu jsou tak propojeny dva náměty – kající sv. Antonín a pokušení světce. Dábelské postavy jsou inspirované tvorbou Hieronyma Bosche, jehož dílo autor poznal při cestách po Nizozemí. Přestože v první polovině 16. století byl námět sv. Antonína poustevníka oblíbený u mnohých autorů a objednavatelů, v rámci Cranachovy tvorby se jedná o námět výjimečný. Na druhé straně desky je výjev Krista v tumbě – v otevřeném hrobě. Bolestný Kristus s ranami je tu zpodoběn jako vítěz nad smrtí. Především malba se sv. Antonínem poustevníkem je velmi kvalitní prací samotného mistra, Kristus v tumbě je dílenskou prací. Obraz je v Düsseldorfu prezentován oboustranně, což prostory Galerie a muzea litoměřické diecéze nedovolují (viz strana 24).

Zájemci o tvorbu Lucase Cranacha mohou düsseldorfskou výstavu navštívit do 30. 7. 2017 v prostorách Stiftung Musea Kunstpalast. Po návratu Cranachova díla z Düsseldorfu je návštěvníci budou moci vidět opět v expozici Galerie a muzea litoměřické diecéze (Mírovém náměstí 24) v Litoměřicích. Po dobu zápůjčky obrazu bude v galerii vystaveno dílo hornorýnského mistra – Sv. Jan na Patmu ze sbírek Diecéze litoměřické.

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. Adresa redakce: Biskupství litoměřické – diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá Mons. Martin Davídek (davidek@dltm.cz). Redakce: Jana Michálková (michalkova@dltm.cz). Grafická úprava: Miroslav Zelenka.

Tisk: Tiskárna PRIMA, s. r. o. (zelenka@primatisk.net). Objednávky a distribuci zajišťuje Biskupství litoměřické (zdislava@dltm.cz), tel. (+420) 416 707 535-6

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické

Z diáře

Mons. Jana Baxanta, litoměřického biskupa

2. 7. 9.30 hod. Biřmování, Nový Bor

9. 7. 12.00 hod. Poutě, Křešice u Litoměřic

Mons. Martina Davídka, generálního vikáře

2. 7. 10.00 hod. Poutě, Horní Police

9. 7. 10.30 hod. Poutě, Chotěšov

9. 7. 12.00 hod. Poutě, Křešice u Litoměřic

Diář aktuálně na www.dltm.cz

**CELOSTÁTNÍ
SETKÁNÍ MLÁDEŽE**

**v Olomouci
15. – 20. srpna
2017**

Nebojte se!

- celostátní setkání mládeže probíhá v duchu světových dní mládeže
- v České republice se koná přibližně jednou za 5 let
- určeno je pro mladé lidi od 14 do 30 let
- pestrý program: setkání s přáteli a poznávání nových lidí, zajímavá témata přednášek, kvalitní přednášející, nevědní slavení eucharistie, poutavé katecheze, osobní setkání s biskupy, skvělá hudba, sport, kreativní dílny apod.
- program pro rodiny: sobota 19. 8. 2017

**Více informací na
<https://olomouc2017.signal.cz>**

PŘEDPLATNÉ

Diecézní časopis Zdislava

- v roce 2017 vychází pět čísel
- cena 1 ks je 20 Kč

Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti.

Pokud nás kontaktujete, zašleme vám požadované číslo poštou.

Objednávky:

- písemně na adrese: Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice
- e-mailem na zdislava@dltm.cz
- telefonicky na (+420) 416 707 535-6

PŘEDPLATNÉ

Ohlédnutí za Velikonocemi

Fotogalerie na www.dltm.cz ■ Foto: Karel Pech

Svědectví

„Jsem naplněn tichou radostí, nezměrným klidem, pokorou a touhou po vnitřní čistotě,“ děkoval za novokřtěnce v katedrále sv. Štěpána Josef Formánek. Spisovatel a zakladatel geografického magazínu Koktejl k tomu později řekl: „Při psaní své poslední knihy Dvě slova jako klíč jsem se z celého srdce snažil konečně najít odpověď na to, co jsem hledal i ve svých předchozích knížkách: co má v životě smysl, jaký je smysl života a co je po smrti. A tehdy na mě, ateistu, který vedl dost bouřlivý život, promluvil Bůh. Uviděl jsem zlatý sloup světla a uslyšel hlas, z kterého se mi tehdy podlomila kolena: ‚Jdi tam, kam tě nohy povedou, a dělej to, co ti říká srdce.‘ Zažil jsem potom nejzvláštnější noc ve svém životě. Klekal jsem a modlil se v jazycích, které jsem neznal, plakal a prosil za odpuštění svých hříchů. Ta noc mne hluboce změnila. Přestal jsem se bát smrti a řekl bych, že se ze mě stal klidnější, laskavější a snad i pokornější člověk. Děkuji Ti Bože!“

Jana Michálková

Foto © SGVU v Litoměřicích, Jan Brodský

Ze sbírek litoměřické diecéze

Sv. Antonín poustevník

Lucas Cranach starší

oboustranně malovaná deska, 1520 – 1525